

Sygn. akt VI A Ca 1196/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SA Teresa Mróz (spr.)

Sędzia SA Marcin Strobel

Sędzia SO (del.) Jolanta Pyżlak

Protokolant Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt XVII AmE 52/11

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) *uchyla decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) z dnia 12 stycznia 2011 r. w całości,*
- b) *zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz R. K. kwotę 460 zł (czteryście sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania,*

II zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz R. K. kwotę 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1196/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2011 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po wznowieniu z urzędu postanowieniem z dnia 24 września 2010r. postępowania administracyjnego w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przedsiębiorcy R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R., zakończonego decyzją ostateczną Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 maja 2010r. umarżającą postępowanie administracyjne:

I. uchylił w całości decyzję z dnia 21 maja 2010r.;

II. stwierdził, że przedsiębiorca R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R. rażąco naruszyła warunek 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej jej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 listopada 2004r. Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 16 października 2008r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 30 marca 2010r. Nr (...), w ten sposób, że na terenie stacji paliw w miejscowości R. przy ul. (...) dokonywała sprzedaży oleju napędowego wykorzystując do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej zbiornik naziemny typu (...) o pojemności 5m⁽³⁾, co stanowi naruszenie obowiązujących przepisów prawa określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw;

III. z uwagi na powyżej wskazane rażące naruszenie zmienił zakres koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R. poprzez wykreślenie w całości punktu nr 1 „PRZEDMIOT I ZAKRES DZIAŁALNOŚCI” na stronie 2 decyzji oraz nadanie mu następującego brzmienia: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto-gazu położonej w miejscowości R. przy ul. (...)”.

Od niniejszej Decyzji odwołanie wniosła powódka - R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R., zaskarżając ją w całości i zarzucając jej błędną wykładnię prawa materialnego art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. 2006 r. Nr 89 poz. 625) w związku z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. 2007 r. Nr 155 poz. 1095) poprzez przyjęcie, że zachowanie powódki używającej zbiornik naziemny typu (...) do sprzedaży oleju napędowego, stanowiło „rażące naruszenie” warunków udzielonej jej koncesji. W oparciu o powyższy zarzut powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej Decyzji i umorzenie postępowania, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przypisanych oraz zawieszenie wykonania Decyzji do czasu zakończenia postępowania.

Odnosząc się do kwestii zbiornika naziemnego typu (...) podkreśliła, że złożyła do akt dokumenty świadczące o bezpieczeństwie tego zbiornika, jak też świadectwa legalizacji wydane przez stosowne władze, co jak podała daje gwarancję, że zbiornik ten nie stanowi zagrożenia zarówno dla ludzi jak też dla środowiska. Poza tym, wystąpiła do Wójta Gminy G. o wydanie decyzji zmieniającej przeznaczenie gruntu, na którym prowadzi stację paliw, aby mogła legalnie prowadzić sprzedaż oleju napędowego. Do chwili obecnej decyzji takiej nie otrzymała pomimo wielokrotnych monitów i interwencji. Powódka wskazała, że opieszałość w wydaniu tej decyzji wójt tłumaczył brakiem środków finansowych na zmianę planu zagospodarowania przestrzennego, a prawdopodobnie gmina takiego planu nie posiada. Wywiodła, iż w tej sytuacji wymiana zbiornika naziemnego na podziemny kolidowałaby z przepisami o ochronie środowiska, a to z kolei spowodowałoby kontrolę inspektora ochrony środowiska i nałożenie na nią kary pieniężnej.

Powódka zaznaczyła jednocześnie, że wykorzystywanie jednego zbiornika typu (...) nie może przesądzać o charakterze całej stacji paliw. Zauważyła, iż zajmuje się przede wszystkim sprzedażą gazu, zaś sprzedaż oleju napędowego jest marginalna i stanowi niewielką część przychodu osiąganego ze sprzedaży koncesjonowanej. Natomiast zbiornik nie zagraża zarówno ludziom jak też środowisku.

Powódka stanęła na stanowisku, że okoliczności sprawy nie mogą być podstawą do wydania przez Prezesa URE decyzji najsurowszej, skutkującej cofnięciem przedsiębiorcy koncesji na obrót olejem napędowym. Wskazała, że decyzja cofająca koncesję jest karą najdotkliwszą w skutkach dla przedsiębiorcy, bowiem pozbawia go prawa wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Tak więc kara ta powinna być stosowana przez Prezesa URE ostrożnie i ostatecznie, w sytuacjach gdy inne kary nałożone na przedsiębiorcę w celu wyegzekwowania przestrzegania prawa okażą się nieskuteczne lub gdy okoliczności sprawy wskazują, że zastosowanie łagodniejszego środka nie osiągnęłoby wymaganego rezultatu. Podniosła, iż Prezes URE nie wykazał w uzasadnieniu Decyzji, że zastosowanie innego środka nie przyniosłoby oczekiwanego skutku. Powódka wywiodła, że skoro ciężar dowodu co do urzeczywistnienia się przesłanki cofnięcia koncesji spoczywał na Prezesie URE, to dla wykazania „rażącego” naruszenia warunków koncesyjnych powinien odwołać się do pewnego wzorca postępowania,

obowiązującego przedsiębiorców prowadzących stacje paliw. Dopiero bowiem wskazanie właściwej pragmatyki branżowej pozwalałoby na postawienie tezy o rażących od niej odstępstwach. Powódka dodała, że zasadnym byłoby pozbawienie koncesji, gdyby dokonywała sprzedaży ze zbiornika naziemnego w obszarze miejskim, w sąsiedztwie budynków mieszkalnych, kiedy istniałoby realne zagrożenie dla środowiska i otoczenia.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powódki i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że Decyzją z dnia 22 listopada 2004 r. Nr (...) (k. 57-62 akt sąd.), zmienioną decyzją z dnia 16 października 2008 r. Nr (...) (k. 54-56 akt sąd.) oraz decyzją z dnia 30 marca 2010 r. Nr (...) (k. 51-53 akt sąd.), udzielono przedsiębiorcy R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w G., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 25 listopada 2004r. do dnia 25 listopada 2014 r.

W wyniku kontroli Urzędu Celnego w S. przeprowadzonej 24 czerwca 2008r. w użytkowanej przez Przedsiębiorcę Stacji Gazowej w R., stwierdzono, że na stacji tej usytuowany jest zbiornik naziemny (...), służący Koncesjonariuszowi do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej z zakresu obrotu olejem napędowym (k. 1 akt adm.).

Czynności kontrolno – rozpoznawcze Komendy Powiatowej (...) w G. przeprowadzone w dniach 17-18.09.2008r. na stacji gazowej R. K. potwierdziły sprzedaż oleju napędowego ze zbiornika naziemnego (...) 5000 l.

Wobec powyższego pismem z dnia 07 listopada 2008 r., Przedsiębiorca został wezwany do usunięcia - w wyznaczonym terminie 30 dni od daty otrzymania pisma - stanu faktycznego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji i z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą udzieloną Koncesjonariuszowi koncesją, poprzez zaprzestanie użytkowania w prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej z zakresu obrotu paliwami ciekłymi zbiornika naziemnego typu (...) 5000 l tj. kontenerowej stacji paliw, znajdującej się na posiadanej przez Przedsiębiorcę stacji w G. przy ul. (...).

Powyższe wezwanie zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 17 listopada 2008 r.

Pismem z dnia 16 marca 2009 r. Komendant Powiatowy (...) w G. powiadomił Prezesa URE, że Przedsiębiorca w dalszym ciągu prowadzi sprzedaż oleju napędowego ze zbiornika naziemnego (...) 5000 l. Do pisma załączony został protokół z ustaleń dokonanych w toku przedmiotowych czynności oraz dokumentacja fotograficzna.

W tej sytuacji Prezes URE pismem z dnia 31 marca 2009 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi w związku z ujawnieniem okoliczności wskazujących na naruszenie warunków tej koncesji. Jednocześnie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie, złożenia wniosków dowodowych oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunku 2.1.1., jak również do przedstawienia opisu prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej zawierającego wskazanie miejsc wykonywania tej działalności, rodzajów paliw ciekłych będących przedmiotem prowadzonego obrotu oraz wskazanie posiadanych środków transportu przeznaczonych do transportu paliw.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 18 kwietnia 2009 r. Przedsiębiorca oświadczył, że nie zgadza się ze stanowiskiem Prezesa URE, że prowadzona przez niego stacja jest stacją kontenerową, która może być wykorzystywana tymczasowo i tylko na potrzeby Sił Zbrojnych kraju, żegluga morskiej i śródlądowej, kolejnictwa i statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Przedsiębiorca stwierdził, że wykorzystywanie jednego zbiornika typu (...) nie może przesądzać o charakterze całej stacji paliw, zwłaszcza, że przepis § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia Ministra Gospodarki stanowi, że do magazynowania, przeładunku i dystrybucji produktów naftowych mogą być używane zbiorniki naziemne i podziemne. Przedsiębiorca przedstawił informacje i dokumenty, które jego zdaniem potwierdzają, że eksploatowany przez niego zbiornik nie stwarza żadnego niebezpieczeństwa zarówno dla życia i zdrowia ludzi, jak też dla otaczającego go naturalnego środowiska. Jednocześnie poinformował, że podjął działania zmierzające do uzyskania zgody na zamontowanie na stacji zbiorników podziemnych, przy czym na przeprowadzenie

tej inwestycji potrzebuje około 2 lat. Ponadto wystąpił o umorzenie wszczętego postępowania administracyjnego dotyczącego zmiany zakresu udzielonej mu koncesji lub jego zawieszenie do czasu załatwienia sprawy związanej z wymianą zbiornika (...) na zbiornik podziemny.

Pismem z dnia 23 września 2009 r. Powiatowy Inspektor (...) w G. poinformował Prezesa URE, że w toku kontroli stacji Przedsiębiorcy w dniu 21 września 2009 r. nie stwierdzono zbiornika naziemnego typu (...).

Podobnie pismem z dnia 20 kwietnia 2010 r. Komendant Powiatowy (...) w G. powiadomił Prezesa URE, że na dzień kontroli 16 kwietnia 2010 r. Przedsiębiorca nie prowadził sprzedaży oleju napędowego ze zbiornika naziemnego typu (...), a przedmiotowego zbiornika na stacji paliw nie ma. Do pisma dołączono protokół kontroli z dnia 16 kwietnia 2010 r. oraz dokumentację fotograficzną potwierdzającą usunięcie z terenu stacji paliw zbiornika naziemnego typu (...).

W związku z usunięciem przez Koncesjonariusza zbiornika naziemnego, Prezes URE Decyzją z dnia 21 maja 2010 r. umorzył prowadzone postępowanie administracyjne w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Z kolei pismem z dnia 24 sierpnia 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, że w toku przeprowadzonej przez inspektorów inspekcji handlowej kontroli ujawniono naruszenie warunków udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

W dniu 8 czerwca 2010 r. inspektorzy inspekcji handlowej pobrali na stacji paliw Przedsiębiorcy próbki oleju napędowego z odmierzacza połączonego ze zbiornikiem naziemnym oleju napędowego o pojemności 5 m³. Wyniki badań oleju wykazały zawyżoną zawartość siarki oraz zaniżoną temperaturę zapłonu.

W dniu 22 czerwca 2010 r. powtórnie skontrolowano Przedsiębiorcę i pobrano próbki oleju napędowego. Jednocześnie olej napędowy znajdujący się w zbiorniku naziemnym został zabezpieczony poprzez nałożenie trzech plomb. Wyniki badań pobranego paliwa wykazały zawyżoną zawartość siarki.

Jak podano w protokołach kontroli Przedsiębiorca oferował do sprzedaży paliwo nie spełniające wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 09 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych.

W związku z powyższym, pismem z dnia 01 września 2010 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej wobec ujawnienia okoliczności wskazujących na możliwość zaistnienia naruszenia przez Przedsiębiorcę warunku 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Ponadto postanowieniem z dnia 24 września 2010 r. Prezes URE wznowił z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zakresu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej R. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R., zakończone decyzją ostateczną Prezesa URE z dnia 21 maja 2010 r. o umorzeniu postępowania.

Wznowione postępowanie zostało zakończone wydaniem przez Prezesa Urzędu zaskarżonej Decyzji.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego Prezes URE zasadnie stwierdził więc w tym postępowaniu, że R. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w miejscowości R. rażąco naruszyła warunki koncesji wobec tego, że na terenie stacji paliw dokonywała sprzedaży oleju napędowego, wykorzystując do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej zbiornik naziemny typu (...) o pojemności 5 m³, co stanowi naruszenie obowiązujących przepisów prawa określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw.

Bezspornym jest bowiem, iż Przedsiębiorca prowadził obrót olejem napędowym, czyli paliwem ciekłym na stacji paliw, wykorzystując kontenerowy naziemny zbiornik na to paliwo. Tymczasem stosownie do § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i

stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2005r. Nr 243, poz. 2063 ze zm.) dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Natomiast stacji paliw powódki, służącej do sprzedaży detalicznej paliwa, niewątpliwie nie można zaliczyć do obiektów o takim przeznaczeniu.

Poza tym, z § 1 pkt 2 wskazanego rozporządzenia zawierającego definicję stacji paliw płynnych, zgodnie z którą jest to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze wynika, że prawodawca nie przewiduje, aby w skład stacji paliw płynnych wchodziły nadziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych.

Od dnia wejścia w życie rozporządzenia, tj. od 1 stycznia 2006 r. Przedsiębiorca powinien prowadzić działalność zgodnie z jego przepisami, stosując się do aktualnych regulacji warunkujących prowadzenie przez niego danej działalności koncesjonowanej.

Wobec tego uznać trzeba, że powódka działała niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, konkretnie z § 99 ust. 1 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie.

Nie ma przy tym znaczenia, czy powódka posiada świadectwa legalizacji zbiornika, czy też inne dokumenty świadczące o bezpieczeństwie tego zbiornika, gdyż istotny jest sam fakt nierespektowania przepisów określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw płynnych. Ponadto Sąd miał na uwadze, że w jednym z przedstawionych przez samą powódkę dokumentów tj. opinii dotyczącej zbiorników (...) na olej napędowy produkcji firmy (...) Sp. z o.o. w aspekcie wymagań ochrony środowiska, wskazano, że zbiorniki te nie są przeznaczone do komercyjnej dystrybucji paliwa, zatem nie można przyjąć, jak twierdzi powódka, że przedmiotowy zbiornik nie zagrażał ani środowisku ani też ludziom. Podobnie ewentualna opieszałość organów w przedmiocie wydania decyzji zmieniającej przeznaczenie gruntu, celem zastąpienia zbiornika naziemnego zbiornikiem podziemnym, nie może usprawiedliwiać działania sprzecznego z prawem.

Powódka naruszając przepisy prawa naruszała jednocześnie warunek 2.1.1. udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zgodnie z którym Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie – Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Warunek ten jest podstawowym warunkiem prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Powódka została też wezwana do usunięcia stanu niezgodnego z prawem i warunkami koncesji, ale stan ten usunęła tylko na niedługi okres, po czym powtórnie zainstalowała na stacji zbiornik naziemny, z którego dystrybuowała konsumentom olej napędowy, co należy uznać za działanie umyślne.

Zdaniem Sądu Okręgowego Prezes URE trafnie uznał zatem, że doszło do rażącego naruszenia warunków koncesji, a co za tym idzie był uprawniony do zastosowania przepisów art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), które nakładają na Prezesa URE obowiązek cofnięcia lub zmiany koncesji w razie rażącego naruszenia warunku koncesji lub innych warunków wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej określonych przepisami prawa oraz w przypadku, gdy koncesjonariusz w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją.

Sąd uznał, że postępowanie powódki zasługuje na zmianę zakresu koncesji w sposób określony w Decyzji. Skoro powódka kontynuowała obrót olejem napędowym przy pomocy zbiornika naziemnego po upływie wyznaczonego jej terminu do zaprzestania użytkowania w prowadzonej działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi tego typu zbiornika, a po czasowym usunięciu zbiornika świadomie powróciła do stanu niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa, zasadnym było ograniczenie przez Prezesa URE udzielonej powódce koncesji do działalności gospodarczej w zakresie obrotu gazem płynnym przy wykorzystaniu stacji auto – gazu położonej w miejscowości R., przy ul. (...).

Zaskarżona Decyzja, zdaniem Sądu Okręgowego, znajduje oparcie w powołanych w niej przepisach prawa materialnego, tj. art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 i 99 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenie wniosła powódka. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. w zw. z art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 233 k.p.c. i art. 316 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że w sprawie zachodziły podstawy do wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją Prezesa URE z dnia 21 maja 2010 r., naruszenie prawa materialnego – art. 41 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne poprzez przyjęcie, że sprzedaż oleju napędowego ze zbiornika naziemnego stanowi rażące naruszenie warunków udzielonej koncesji.

W konkluzji apelacji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest zasadna.

Decyzją z dnia 22 listopada 2004 r. R. K. uzyskała koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 25 listopada 2004 r. do dnia 25 listopada 2014 r.

W warunkach ogólnych w punkcie 2.1.1. decyzja ta stanowi, że Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

W zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji Prezes URE stwierdził, że powódka rażąco naruszyła warunek 2.1.1. koncesji w ten sposób, że na terenie prowadzonej przez nią stacji paliw dokonywała sprzedaży oleju napędowego wykorzystując do prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej zbiornika naziemnego, co stanowi naruszenie obowiązujących przepisów prawa określających warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać stacje paliw.

Artykuł 58 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadku, gdy przedsiębiorca rażąco narusza **warunki określone w koncesji** lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa, bądź też w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją.

Prezes URE w zaskarżonej decyzji wyraźnie wskazał, że przyczyną zmiany zakresu udzielonej powódce koncesji jest naruszenie przez nią jednego z warunków koncesji – 2.1.1., który nakłada na powódkę obowiązek spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Powódka uzyskała koncesję na obrót paliwami ciekłymi w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej w postaci stacji gazowej.

Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie rozróżnia dwa rodzaje stacji zajmujących się dystrybucją paliw płynnych: stacje paliw płynnych i stacje kontenerowe.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 lutego 2001 r. (II SA 167/00) stwierdził, że okolicznością dowodzącą rażącego uchybienia warunkom wykonywania działalności gospodarczej określonym w koncesji jest w szczególności oczywistość tego uchybienia wynikająca między innymi z pełnej świadomości naruszenia obowiązujących zasad charakteryzującą się wysokim natężeniem złej woli w utrzymaniu takiego stanu rzeczy.

Tymczasem uzasadnienie decyzji zmieniającej zakres udzielonej powódce koncesji w żadnym razie nie odnosi się do tej przesłanki uzasadniającej cofnięcie lub zmianę zakresu koncesji. Pozwany stwierdził jedynie, że powódka dopuściła się rażącego naruszenia warunku koncesji, natomiast uchylił się od dokonania oceny, na czym owo rażące naruszenie polegało. Nie może stanowić uzasadnienia rażącego naruszenia okoliczność, że powódka po usunięciu kontenera z terenu stacji ponownie tam go umieściła, bowiem ustawodawca w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej określił dwie odrębne przesłanki cofnięcia bądź zmiany zakresu udzielonej koncesji – pierwsza z nich polega na rażącym naruszeniu warunków, druga natomiast na nie usunięciu w wyznaczonym terminie stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami koncesji. Pozwany powołał się jedynie na istnienie pierwszej z nich.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.